

že v nesreči. Tako se je zgodilo tudi pri nas nekemu mlademu fantu oziroma gospodu ob priliki mlatitve. V ponedeljek dne 30. julija, v zgodnjih jutranjih urah je »mašina« mlatil pri g. Zdravcu. Pri mlatitvi je pomagal tudi že prej omenjeni fant. Toda njegova pomoč je bila le kratkotrajna; kajti ko je nesel na podstrešje prvo vrečo, je padel z vrha stopnic v priklet ter se onesvestil. V nezvesti je ležal skoraj trideset ur in le po prizadevanju in pomoči dveh študentov je zopet prišel k polni zavesti. Sreča v nesreči je bila, da si ni ničesar polomil, temveč se je samo hudo potolkel na glavi in levi roki, katere še sedaj ne more dvigati.

Renkovci. Zadnje dni preteklega tedna se je pri nas zgodila občutna nesreča še precej mlademu možu in sicer g. Magdiču. G. Magdič je namreč z drugimi ljudmi kopal kamen. Ko so že dosti skopali, so napravili večjo votlino, ki pa se je kmalu zrušila in bi skoraj zahtevala človeško žrtev, a k sreči smrtne žrtve ni bilo, temveč je kamen pokopal Magdiča in mu polomil rebra. G. Magdič leži v bolnici v gipsu. Mlademu možu želimo, da se kmalu zdrav vrne k domačim!

Romarji so odšli iz naše Krajine 1. avgusta k Mariji Bistriški (k Majkoj boži) in v Čakovec. Naši ljudje zelo radi romajo, in sicer skoraj vedno peš tudi v zelo oddaljena božja pota. Dne 11. avgusta bo šla zopet ena skupina romarjev na Sladko goro in k Sv. Roku v Šmarju pri Jelšah. Grejo tja in nazaj peš. Romarji se zberejo dne 11. avgusta ob štirih zjutraj na

Srednji Bistriči, kjer bo po možnosti sv. maša, če ne, pa bomo pri sv. maši v Ljutomeru. Pridite stari in mladi, da počastimo Marijo na Sladki gori in na Pljuški gori, kjer bomo dne 15. avgusta. Romarje traja šest dni.

Dne 12. avgusta bo 15 let, ko so zasedle jugoslovanske čete našo Krajino. Zasedba se je izvršila brez prelivanja krvi. Vojaška oblast je postopala zelo obzirno z madžarskimi vojaki, ki so »čuvali« našo Krajino. Zgodilo se je na primer to: V Krogu pri Soboti so bili v šoli nastanjeni madžarski vojaki. Bilo jih okrog 7 ali 8 moških. Vsak dan so hodili po vaseh in se oglaševali pri županjih. Nikdar ni zinil kateri vojak niti besedice slovenski. Naš jezik jim je bil tuj. Jugoslovanska konjenica je pa prišla tudi v Krog in se je tam nastanila. Ko so zvedeli, da so v šoli Madžari, je šel neki jugoslovanski oficir z nekaj vojaki do šole in sporočil trepetajočim Madžarom, da naj pridejo ven. Prišel je njihov vodja-narednik. Pozdravil je prišlece in začel govoriti popolnoma dobro v slovenskem jeziku. Srečo je imel, da so ga vzeli v varstvo jugoslovanski vojaki, drugače bi ga naši ljudje bili nabili, ko jih je imel tako dolgo za norce. Občina je morala dati madžarskim vojakom na razpolago dva voza in naredniku so pustili naši vojaki celo revolver. Naši ljudje so se čudili obzirnosti jugoslovanskih vojakov, kajti kaj takega niso bili vajeni, in govorili so: »Če bi dobili Madžari v kakem kraju tako pešico jugoslovanskih vojakov, bi jih gotovo takoj postrelili.«

timacijo za 5 Din, ker gre na proslavo »Maribora« v Maribor.

2. Na legitimacijo, ki jo je kupil za 5 Din, skupaj s karto, se podpiše.

3. V Mariboru ne sme niti legitimacije niti vozne karte oddati, ker se z njo domov zastoni pelje.

4. V Mariboru si mora preskrbeti potrdilo, da se je res udeležil prireditve »Maribora«. To potrdilo se bo za odškodnino 2 Din oddajalo tekom tedna v prodajalnah Tiskarne sv. Cirila na Koroški cesti 5 in na Aleksandrovi cesti 6, na dan 8. septembra pa kar na postajah pred odhodom vlakov.

5. Železniško legitimacijo za 5 Din mora tudi v Mariboru na postaji dati žigosati, predno se odpelje domov.

Vsi, ki imate v načrtu te dni v Maribor, si izrežite ta navodila in shranite k denarju, da boste pravilno ravnali.

Pozor še na sledeče:

1. Ker morajo na postaji vsakemu posebej izstaviti karto in legitimacijo ter z njo napisati številko, zato pridite pravočasno na kolodvor. Kjer je mogoče, imejte reditelja, ki pomaga!

2. Ker bi se znalo zgoditi, da bi kateri postaji legitimacij zmanjkalo, nam na spodnji naslov naši prijatelji, posebno gg. župniki in kaplani, ki bodo organizirali v teh dneh ljudstvo za Maribor, vsaj do 27. avgusta približno javite, koliko jih pride z dotične postaje. To potrebujemo tudi zaradi tega, da pripravimo dovolj vagonov za proge. Tozadavne prijave pole dobite. Ako nam bote pravočasno in točno javili, nam bo mogoče ustreči.

Pripravljalni odbor »Maribora« v Mariboru.

Pri pokvarjenem želodcu, plinih v črevesu, slabem okusu v ustih, čelnem glavobolu, mrzlici, zapeki, bljuvanju ali driski učinkuje že kozarec naravne »Franz Josefove« grenčice sigurno, naglo in prijetno. Znameniti zdravniki za želodec izpričujejo, da se izkaže uporaba »Franz Josefove« vode kot prava blagodat za po jedi in pijači preobložena prebavila. »Franz Josefova« grenčica se dobi v vseh lekarnah, drogerijah in specijalnih trgovinah.

„Maribor“ vabi v Maribor za dne 7. in 8. septembra.

Polovična vožnja na Maribor od 4. do 12. septembra 1934 za vsak vlak.

Za začetek proslave svojega 10letnega delovanja priredi slovensko pevsko društvo »Maribor« v dneh 7. in 8. sept. t. l. sledeče prireditve: Dne 7. septembra zvečer ob 8. uri v dvorani »Union« oratorij »Mesija«. Sodelujejo solisti, združeni zbori, vojaška in mariborska mestna godba. — Dne 8. septembra dopoldne ob 9. uri zborna petje na Glavnem trgu »Maribora«, popoldne ob štiri

rih ponovitev oratorija »Mesija« v Mariboru.

Vse, ki pridejo v dneh 7. in 8. sept. t. l. v Maribor, vabimo, da se udeležijo naše proslave ter se poslužijo v ta namen polovične vožnje.

Vsakdo, ki se hoče poslužiti polovične vožnje, se mora ravnati po sledečih navodilih:

1. Na postaji, kjer vstopi, naj kupi celo karto za Maribor. To karto da žigosati kar tam na postaji in zahteva legi-

je teoretično znanje o želvah je v praksi bilo nekoliko drugačno.

Kakor sem omenil zgoraj, smo zagledali že z jahte dve prav veliki želvi, ki sta počasi plavali proti otoku. Ti dve smo dohiteli v čolnu in ugotovili, da se tiščata ena druge. Ako bi zagrabil eno, bo ušla druga. Je bilo treba zgrabiti obe nankrat, za kar bi bil potreben še tretji korenjak, katerega nismo imeli v čolnu na razpolago. Čeravno smo že bili precej proč od jahte, so spremenjali vsi na ladji naš lov z dušo in telesom. Vsak je kričal v nas kako drugo povelje. Želvi se nista niti zmenili za naš čoln in ne za vik ter krik z jahte. Z Jackom Stackletonom sva izmenjala par besed, ko smo bili že malodane tik želv. Jack je pognal z ameriško spretnostjo s čolna laso, ki se je zadrnil želvi krog vratu, drugo sem pograbil jaz iz čolna z vso močjo za eno zadnjo nogo. Komaj sta se začutili želvi v tuji oblasti, sta pri vsej navidezni lenobi z enim silovitim sunkom potegnili naprej. Suneč je bil tako močan, da se je čoln z glasnim štrbunkom prekucnil in smo popadali vsi v vodo. Z ladje so mi udarile na uho kletvice in krotost posmeha. Nekaj krep-

Kolesce navadne žepne ure

se obrne ali tika petkrat v 1 sekundi, 300-krat v eni minuti, 19-tisočkrat v eni uri, 432-tisočkrat dnevno, ter 157.680.000krat na leto. Pri tej statistiki je zelo umesten opomin, naj bi navijali ure zjutraj, ker večina ljudi vstaja ob določeni jutrajni uri — k počitku pa lega neredno.

Največji zvon

poseda Moskva in tehtata ta velikan cele 202 toni.

Dokazano je,

da živi danes nad 1 milijon sladkorno bolnih, ki bi že bili davno pomrli, ako bi se ne bila posrečila iznajdba zdravila proti sladkorni bo-

V Revilla skupini smo obiskali otoka Clarion in Socorro. Slednji je vreden posebnega omenka, ker smo tukaj filmali lov na velikanske morske želve. Ko smo se bližali otoku, smo zagledali dve v morju plavajoči orjaški želvi. Kapitan je pričel z razlago, da mu je dobro znano, kako mu je pripovedoval pred kratkim tovariš o tem kraju, kjer so srečali toliko v morju plavajočih želv, da so ovirale težak tovorni parnik pri vožnji.

Povest o tako ogromnih množinah želv je vzbudila v želodcih vseh preiskušanih pomorščakov poželenje po želvini pečenki, ki baje diši ter tekne na odprtem morju uprav izbornu.

Jahta se je ustavila pred otokom. V čoln sem moral radi telesne moči poleg fotografa in Jack Stackletona jaz, čeravno mi je bil lov na morske želve — španska vas. Znano mi je bilo iz knjig, da želve ob obali streljajo, harpunirajo, na morju speče obračajo na hrbte, jih pograbiijo za zadnje noge in potegnejo v čolne, če niso pretežke. Pri spominu na moje znanje o želvah mi je bilo takoj jasno, da so me pozvali na boj s to morskoprikaznijo radi tega, da bi jo s krepkimi rokami obrnil na hrbet in jo obdržal za zadnje noge. Vse mo-